

ŽIVOT PLNÝ MALÝCH RADOSTÍ

ŽÁK – Náš pamětník vyrostl ve Staňkově v českoněmecké vesnici, jeho život byl plný malých radostí, například když si jako kluk hrál na indiány.

ŽÁK-Bavilo ho kreslení a malování, rodiče mu vycházeli vstříc, sháněli mu kreslicí potřeby, a proto si vybral uměleckou školu, proč právě keramickou školu v Karlových Varech?

PAMĚTNÍK: V té době nebyla taková síť uměleckoprůmyslových škol, jako je dnes a nejbližší se nacházela v Karlových Varech (1:29 – 1:37)

ŽÁK-Své vzdělání uplatnil v několika porcelánkách v regionu Karlovy Vary

PAMĚTNÍK: Začínal jsem pod Čerchovem ve výrobě keramiky a porcelánu pak jsem nastoupil do Dalovic kde jsem dělal mistra přežahu. (22:00 – 22:13)

Pak jsem šel na dva roky do vojenské základní služby. (22:17 – 22:21)

Vrátil jsem se do porcelánky a dělal jsem mistra glazovny pak jsem dělal mistra třídění, broušení a výpalu poté jsem dělal mistra točírny. (22:36 – 22:52)

Podal jsem výpověď. (24:12 – 24:14)

Protože jsem měl jít dělat do vývojového závodu Lesov. (25:17 – 25:22)

ŽÁK-Po pár letech usilovné práce v keramickém průmyslu se rozhodl pan Kupka si odpočinout, a proto prodal svůj podíl vlastnictví porcelánky Lesov a přešel na dělníka, aby si vyčistil hlavu.

ŽÁK – V roce 2006 se náš pamětník rozhodl, že si podá přihlášku na vysokou školu pedagogickou. Chtěli byste vědět proč?

PAMĚTNÍK: Začala se zavírat jedna porcelánka za druhou a ty výtěčky v porcelánkách místo, aby stoupaly tak spíš klesaly. (4:55 - 5:04)

ŽÁK – v roce 1986 se panu Kupkovi obrátil život vzhůru nohama, narodil se mu syn Filip.

PAMĚTNÍK: V té době mi bylo 32 let (5:55 – 5:59)

A už i jeho narození pro mě byla výrazná změna v životě, protože jsem byl u porodu (6:04 – 6:17)

Později se u něj projeví autistické rysy – porucha autistického spektra. Jeho diagnóza se jmenuje nízkofunkční Aspergerův syndrom. (6:38 – 6:53)

ŽÁK – Na jeho diagnózu přišli, tak že špatně slyšel, nerozuměl a pohybový vývoj byl trochu atypický, mnoho psychologů mělo za to, že taková diagnóza ani neexistuje, nevědělo se, co s tím dělat.

PAMĚTNÍK: V jeho šesti letech jeho psychiatricka došla k tomu, že by bylo dobré, kdyby absolvoval pobyt v psychiatrické léčebně v Dobřanech. (9:51 – 10:03)

Snázili se mě přesvědčit, (10:14 – 10:17)

Že bude muset žít někde v nějakém ústavu. (10:21 – 10:25)

Jezdil jsem si pro něj každý víkend. (10:40 – 10:43)

Po třech letech jsme došli k názoru, že by měl chodit do školy, že by jsme si ho mohli vzít domů. (11:36 – 11:45)

ŽÁK Během jeho života roli sehrála jedna velká náhoda, která mu změnila život.

PAMĚTNÍK: Mě se přihodila taková věc, že jsem vezl svého syna z těch Dobřan. Jezdil jsem autem a jezdil jsem přes Bochoy. (13:17 – 13:27)

Tak tam stála mladá sympatická žena a stopovala. Tak jsem ji zastavil. (13:41 – 13:46)

ŽÁK – A právě toto umožnilo panu Kupkovi se dozvědět, že je možno, aby jeho syn nastoupil na speciální školu Vančurovku.

PAMĚTNÍK – Naplňuje mě to, že se o svého syna budu muset starat do konce svého života (17:54 – 18:00)

Aby když ani já to nebudu, aby on nějakým způsobem mohl fungovat dál. (18:06 – 18:12)

ŽÁK – Poté co si dodělal vysokou školu pedagogickou tak pracoval na ZŠ Truhlářská, z které přestoupil na ZŠ Konečnou, se kterou byl moc spokojený a tak 6 let přesluhoval a má na ni krásné vzpomínky.

